

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614357040/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

sig, der saaes ridende paa Spidsen af Balkanbierget, medens hans Hest med et eneste Spring syntes at ville styrte sig ned i Dalen.

»Du har smukke Billeder,« sagde Casimir, »men af dem kunne vi ikke leve, hvad har du for Resten at beværte med?« — »Excellence, jeg er en fattig Mand,« svarede Jøden. — »Har du ikke et Stykke Skinke, Salomon?« — »Herrn veed jo nok, at det er vort Folk forbudt at spise af Svinets Kød.« — »Det er det Samme, om det er forbudt Salomon, naar du blot har eller kan skaffe det.« — »Nei, jeg har det Gud straffe mig ikke, men jeg kan nok skaffe det.« — »Saa skaf det da!« — »Ja ja, men eftersom det er forbudt, koster det mere, som den unge Herre begriber.« — »Det er ligegyldigt, skaf det blot!« — »Strax,« sagde Salomon og gik bukkende sin Vei.

Kort efter kom han ind igien med den forlangte Skinke og med en Flaske Viin, som han opstillede paa Bordet, dernæst aabnede han Egeskabet, og tog et Par Sølvbægere ud deraf, som han satte foran Casimir og Adalbert. — »Du har vist mange Penge i det Skab?« sagde Casimir. — »Gud straffe mig ikke en Skilling, Excellence! Franskmændene have allerede plyndret det for sytten Aar siden, og da jeg ikke havde mere, tvang de mig dog endnu til at betale dem tohundrede polske Gylden.« — »Tohundrede polske Gylden betalte du endnu, da du ikke havde mere, det var et Konststykke, som Faa skulle gjøre dig efter.« — »Ja, og oven i Købet vilde de hænge mig, fordi jeg ikke kunde skaffe dem Guldpenge.« — »Hvorfor blev du da ikke hængt, Salomon?« — »Fordi jeg gav dem Anslag paa en Anden, som de kunde hænge i mit Sted,« svarede Salomon med en snu Mine. — »Deri handlede du vel, men hør nu: Hvor meget vil du have for at spise det Stykke Svinekød, der ligger?« — »Ikke for alle de Skatte, der vare i Je-

rusalems Tempel,« svarede Salomon forskrækket, »thi Svinet er et urent Dyr.« — »Saa lad den ene Urene fortære den anden,« sagde Casimir, i det han kastede en Guldpenge paa Bordet; »spis Salomon, saa hører denne dig til.« — »Den er Gud straffe mig beskaaren,« sagde Salomon, i det han begierlig greb efter Guldpengen. — »Naturligviis,« svarede Casimir, »thi den kommer jo frø dig selv, den var iblandt de Penge du sidst laante mig.« — Nu greb endelig Salomon Skinken og spiste den, i det han bestandig kastede sine Blik paa Guldpengen. »Fidelio!« raabte Casimir, »sid op, min Dreng, og vær andægtig, medens Salomon spiser!« — Fidelio reiste sig strax op paa to Been, og blev saaledes siddende, medens Salomon spiste. Endelig da han var færdig, kastede Casimir Guldpengen til ham under høi Latter. »Der har du den,« sagde han, »men kun paa Vilkaar af, at du laaner mig hundrede Ducater endnu, thi denne er en af de sidste, jeg eier.« — »En anden Gang kunne vi tale derom,« svarede Salomon, i det han atter bukkede og gik ud af Døren.

»Det er dog vel ikke dit Alvor, Casimir, du behøver jo dog ei at laane Penge af Nogen?« sagde Adalbert. — »Jo vist behøver jeg, den Gamle er altfor paaholdende, han kan desuden ikke lide mig, som du veed, og giver mig næsten Intet.« — »Men du er jo gift med en rig Kone.« — »Det er sandt,« svarede Casimir med letsindig Latter, »jeg er en gift Mand, men det husker jeg aldrig paa, uden naar Nogen minder mig derom, imidlertid er min Kone ogsaa gierrig, min Fader har desuden taget det Meste under sin Bestyrelse, og jeg selv eier det endnu kun i Haabet, forstaaer du, og maa derfor være Salomon meget taknemmelig, der forvandler Haabet til Virkelighed.« — »Du er endnu ligesaa letsindig, som du al-